

Nr 52.

Ankom till riksdagens kansli den 7 juni 1918 kl. 8 f. m.

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning angående vissa alkoholhaltiga preparat.

Närvarande: herrar Hammarström, Röing, Jakob Larsson, Lyckholm, Antonsson, Elof Ljunggren, Nilsson i Bonarp, Jonsson i Hökhult *), Rune, Nilsson i Kristianstad *), Bergman, Knaust, Forssman Jespersion, Söderberg, Bökelund *), Johansson i Kullersta *), Uddenberg och Hansson i Sölvesborg *).

*) Icke närvarit vid justeringen av betänkandet.

I en den 16 april 1918 avlåten, till bevillningsutskottet hänvisad proposition, nr 334, har Kungl. Maj:t under återopande av bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag föreslagit riksdagen antaga följande

Förslag

till

förordning angående vissa alkoholhaltiga preparat.

Häri genom förordnas som följer:

1 §.

Denna förordning äger tillämpning i avseende å tekniska preparat, som innehålla mera än två och en fjärdedels volymprocent alkohol. Sådana preparat benämnas i denna förordning alkoholhaltiga preparat.

Bihang till riksdagens protokoll 1918. 7 saml. 42 häft. (Nr 52.)

2 §.

Innan tillverkare av alkoholhaltigt preparat utsläpper detsamma i handel inom riket, skall han göra anmälan därom hos kontrollstyrelsen med angivande av preparatets benämning och dess beräknade alkoholhalt. Så länge tillverkning av preparatet fortgår, åligger det tillverkaren att före utgången av januari månad varje år hos kontrollstyrelsen göra enahanda anmälan med uppgift tillika om tillverkningens omfattning under nästföregående kalenderår.

Vad här är stadgat angående tillverkare av alkoholhaltigt preparat skall äga motsvarande tillämpning i avseende å den, som för avsalu till riket inför sådant preparat.

3 §.

Alkoholhaltigt preparat må icke försälas inom riket utan att vara denaturerat på sätt kontrollstyrelsen föreskrivit. Härifrån må dock nämnda myndighet medgiva undantag, där på grund av preparatets pris, dess ringa alkoholhalt eller andra särskilda förhållanden fara för missbruk av preparatet till förtäring icke kan anses föreligga.

Kontrollstyrelsen bör vid meddelande av föreskrift om denaturering, allt efter preparatets sammansättning och ändamål, föreskriva sådan denatureringsmetod, som, på samma gång den medför trygghet mot missbruk, föranleder minsta möjliga olägenhet vid preparatets användande.

4 §.

Försäljare av alkoholhaltigt preparat är pliktig tillse, att kärl, vari sådant preparat utlämnas vid försäljning, är försett med etikett, angivande preparatets benämning samt tillverkarens eller, beträffande till riket införd vara, importörens namn. I fall, där kontrollstyrelsen så finner påkallat, skall tillika, på sätt denna myndighet föreskriver, å kärlet vara utsatt varning mot preparatets användande till förtäring.

5 §.

Ej må någon försälja eller tillhandagå annan med anskaffande av alkoholhaltigt preparat, där han har skäligen anledning antaga, att missbruk av detsamma kommer att äga rum.

6 §.

Alkoholhaltigt preparat må ej till riket införas av annan än den, som därtill erhållit tillstånd av kontrollstyrelsen.

Sådant tillstånd, som gäller tillsvidare, må meddelas allenast åt näringsidkare eller annan person, som skäligen kan antagas hava behörig användning för preparatet. Tillståndet må, när anledning därtill förekommer, av kontrollstyrelsen återkallas.

7 §.

Utan hinder av vad i 6 § stadgas må alkoholhaltiga preparat införas till riket

a) av den, som enligt särskilt stadgande äger åtnjuta tullfrihet för från utlandet inkommande varor,

b) såsom prov på varor, vilka i vanlig ordning införas till riket av vederbörligen legitimerad handelsresande, samt

c) av resande, som från utrikes ort medför dylika preparat för eget bruk intill viss mindre, av Konungen fastställd myckenhet.

8 §.

Kontrollstyrelsen har att vaka över, att tillverkning, införsel till riket eller försäljning av alkoholhaltigt preparat icke giver anledning till missbruk, samt äger att ålägga tillverkare, importör eller försäljare därav att föra de anteckningar eller vidtaga de övriga åtgärder, som för utövande av berörda kontroll kunna finnas nödiga.

För här avsedda ändamål bör kontrollstyrelsen, där anledning därtill föreligger, låta undersöka i handeln förekommande alkoholhaltiga preparat.

Den, som bedriver tillverkning, införsel till riket eller försäljning av alkoholhaltigt preparat, är pliktig att låta kontrollstyrelsen eller den, nämnda myndighet därtill förordnat, taga del av hans handelsböcker jämte därtill hörande verifikationer i vad de angå preparatet.

9 §.

Befinnes försäljningen inom en kommun av visst alkoholhaltigt preparat giva anledning till missbruk, och sker ej rättelse oaktat meddelad erinran, äger polismyndighet eller nykterhetsnämnd att förbjuda

försäljningen av ifrågavarande preparat tillsvidare inom kommunen. Beslut därom går genast i verkställighet men skall, vid äventyr att detsamma eljest går åter, inom åtta dagar underställas Konungens befallningshavande, som har att antingen för viss tid fastställa eller ock upphäva förbudet.

10 §.

Skulle tillverkning eller försäljning av alkoholhaltigt preparat finnas giva anledning till preparatets användande till förtäring i större utsträckning eller skulle denatureringen av sådant preparat visa sig otillfredsställande, äger kontrollstyrelsen att föreskriva villkor eller inskränkningar i avseende å tillverkningen eller försäljningen eller ock meddela förbud däremot. Beslut härom länder till efterrättelse utan hinder av besvär.

11 §.

1 mom. Vidtager någon obehörigen med alkoholhaltigt preparat åtgärd, varigenom denatureringsmedel avskiljes eller denaturering försvagas, vare straffet, i händelse åtgärden företagits i avsikt att försälja preparatet, böter från och med femtio till och med ett tusen kronor, och i andra fall böter, högst femhundra kronor.

Avyttrar någon alkoholhaltigt preparat, varmed honom veterligen vidtagits åtgärd, som nyss omförmäts, vare straffet böter från och med femtio till och med ett tusen kronor.

Bedrives olovligt förfarande, som omförmäles i detta mom., i större omfattning eller yrkesmässigt eller äro omständigheterna eljest synnerligen försvårande, må straffet höjas till fängelse i högst ett år.

2 mom. Försäljer någon eljest alkoholhaltigt preparat till förtäring eller i övrigt under omständigheter, vilka kunna giva säljaren skälig anledning antaga, att varan är avsedd att användas såsom dryck, straffes som i 74 § 1 och 2 mom. i förordningen den 14 juni 1917 angående försäljning av rusdrycker är stadgat.

3 mom. Den, som i andra fall, än ovan sägs, i strid mot stadgandet i 3 § första stycket försäljer eller håller till salu alkoholhaltigt preparat, straffes med böter från och med tio till och med fem hundra kronor.

Lag samma vare, därest någon i strid mot förbud eller annan föreskrift, varom i 9 och 10 §§ sägs, fortsätter tillverkning eller försäljning av alkoholhaltigt preparat, så ock där någon försäljer eller

håller till salu dylikt preparat, vilket, honom veterligen, blivit olovligen till riket infört.

12 §.

1 mom. I fall, som avses i 11 §, skola de förråd av det ifrågasvarande alkoholhaltiga preparatet, som anträffats hos den brottslige eller eljest uppenbarligen äro avsedda för olovlig användning eller försäljning, jämte kärl och annat emballage, vari de förvaras, vara underkastade beslag och dömas förbrutna.

2 mom. Då någon fälles till ansvar enligt 11 § 1 mom., skall han tillika dömas skyldig att för den sprit, som ingår i det alkoholhaltiga preparat, varmed han förfarit olovligt, utgiva tillverkningskatt enligt gällande bestämmelser om beskattning av brännvin.

13 §.

Den, som röjer yrkeshemlighet eller, där det ej kan anses påkallat i tjänstens intresse, yppar drifthanordning eller affärsförhållande rörande företag, i avseende varå han haft att taga befattning med tillsyn å efterlevnaden av denna förordning, straffes med böter från och med tjugufem till och med ett tusen kronor. Sker det för att göra skada eller begagnar han sig av sin kännedom om yrkeshemligheten, drifthanordningen eller affärsförhållandet till egen eller annans fördel, då må till fängelse dömas. Framgår av omständigheterna, att han om yrkeshemligheten, drifthanordningen eller affärsförhållandet erhållit kännedom å tid, då han ej hade att taga befattning med tillsyn å efterlevnaden av denna förordning, eller att yppandet av drifthanordningen eller affärsförhållandet ej kunnat medföra skada för det företag, varå tillsynen utövats, och var ej heller sådan skada åsyftad, då må icke dömas till ansvar enligt denna förordning.

14 §.

Begår någon eljest förseelse mot bestämmelserna i denna förordning eller på grund av densamma meddelade föreskrifter, straffes med böter, högst femhundra kronor.

15 §.

Den, som under den tid, då han är ställd under tilltal för förbrytelse mot denna förordning, fortsätter samma förbrytelse, skall, när han därtill varder lagligen förvunnen, för varje gång stämning därför utfärdats och delgivits, fällas till särskilt ansvar; dock må sammanlagt fängelsestraff icke överstiga två år.

16 §.

Husbonde ansvarar för förbrytelse, som mot denna förordning begås av hans hustru, husfolk eller i hans arbete antagen person, liksom vore förbrytelsen begången av honom själv, därest icke omständigheterna göra sannolikt, att förbrytelsen skett utan hans vetskap och vilja.

17 §.

Till ansvar enligt denna förordning må icke dömas, om förbrytelsen enligt allmänna strafflagen eller annan författning bör beläggas med strängare straff.

18 §.

1 mom. Böter, som enligt denna förordning ådömas, skola i händelse av bristande tillgång förvandlas enligt allmänna strafflagen.

Då tillverkningsskatt blivit jämte böter ådömd enligt denna förordning, må, där tillgång saknas till skatten eller någon del därav, böterna ej kunna med penningar gäldas, utan skall den sakfällde i stället undergå motsvarande förvandlingsstraff.

2 mom. Av böter, som enligt denna förordning ådömas, ävensom av värdet av vad jämlikt densamma är att anse såsom förbrutet, tillfaller en tredjedel, dock högst femhundra kronor, åklagaren och återstoden kronan. Finnes särskild angivare, tager han hälften av åklagarens andel.

19 §.

Allmän åklagare skall med noggrannhet tillse efterlevnaden av denna förordning och äger i de fall, då alkoholhaltigt preparat är att anse såsom förbrutet, verkställa beslag därå.

Åtal på grund av bestämmelse i denna förordning anhängiggöres vid allmän domstol.

20 §.

Till riket inkommen vara, som enligt denna förordning icke får införas, må, därest den icke enligt tullstadgan är att anse såsom oöfverliggen införd, av varuägaren återutföras. Sker ej återutförelse, skall med varan förfaras på sätt Konungen förordnar.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1919.

Alkoholhaltiga preparat, som före den 1 januari 1919 inkommit till riket från utlandet, må från och med sagda dag utlämnas av tullverket allenast i den mån, sådant är tillåtet enligt bestämmelserna i 6 eller 7 §.

Beträffande den närmare motiveringen till ifrågavarande författningsförslag tillåter sig utskottet att hänvisa till det vid propositionen följande utdraget av statsrådsprotokollet.

Ifrågavarande författningsförslag angående vissa alkoholhaltiga preparat är liksom de förslag till reglering av handeln med skattefri sprit, vilka innevarande riksdag jämväl har att pröva och varöfver utskottet samtidigt härmed avgiver betänkande, nr 51, ett led i de åtgärder för bekämpande av alkoholmissbruket, vilkas ordnande påbörjades vid 1917 års riksdag genom antagandet av den med år 1919 ikraftträdande lagstiftningen för reglerande av konsumtionen av den till föräring avsedda spriten. I och med den lagstiftning, som sålunda är beroende på riksdagens prövning, skulle den statliga kontrollen öfver alkoholens användning vara praktiskt taget genomförd.

Att ett ingripande i fråga om tillhandahållandet av alkoholhaltiga preparat i allmänhet är av behovet påkallat torde ligga i öppen dag. För närvarande tillhandahålles ju utan någon som helst inskränkning en mängd dylika varor, vilka visat sig användbara, med eller utan

Utskottet.

vidare beredning, såsom berusningsmedel. Och av en i det vid propositionen fogade statsrådsprotokollet meddelad utredning synes ådagalagt, att missbruket av ifrågavarande preparat avsevärt tilltagit på senare tid, synbarligen i mån som åtkomsten av förtäringssprit försvårats.

Det nu föreliggande förslaget grundar sig i allt väsentligt på ett av nykterhetskommittén avgivet förslag i ämnet, vid vars utarbetande kommittén utgått ifrån, att blivande åtgärder för avhjälpandet av missförhållandena beträffande de alkoholhaltiga preparaten måste inriktas på dels och i främsta rummet uppställande av denatureringsföreskrifter, dels anordnande av kontroll mot renaturering, dels stadgande av skyldighet för tillverkare att uppgiva preparatens namn och alkoholhalt, dels ock slutligen kontroll över tillverkningen av och handeln med desamma. Förslaget sådant det i propositionen föreligger är i enlighet härmed utformat efter och byggt på följande huvudprinciper.

Författningsförslagets tio första paragrafer innefatta de sakliga bestämmelserna angående de alkoholhaltiga preparatens tillhandahållande m. m., under det de tio sista paragraferna inrymma ansvarsbestämmelser. Av de förstnämnda paragraferna avser den första författningens tillämplighetsområde, den andra till och med den åttonde bestämmelser för missbruks förekommande samt den nionde och tionde bestämmelser för bekämpande av uppkommet missbruk, i vilket sistnämnda avseende emellertid även vissa av förberörda paragrafer äro av betydelse.

Beträffande författningens räckvidd skulle densamma äga tillämpning å alla tekniska preparat, som innehålla mera än $2\frac{1}{4}$ volymprocent alkohol. I förevarande avseende har således valts samma gräns, som tänkts skola konstituera skillnaden mellan försäljningskontroll underkastade och sådan kontroll icke underkastade alkoholhaltiga drycker. Att denna låga alkoholgräns föreslagits, ehuru så gott som alla de preparat, vilka närmast avsetts att med författningen träffas, äro betydligt alkoholstarkare, har givetvis sin grund däri, att man velat vinna säkerhet för att området för den oreglerade tillverkningen och försäljningen av alkoholhaltiga varor bliver till omfång och betydelse så inskränkt som förhållandena medgiva.

I fråga om bestämmelserna till förekommande av missbruk av de alkoholhaltiga preparaten är först att märka, att åliggande stadgats för tillverkare och de av kontrollstyrelsen godkända importörerna — andra skulle ej få förekomma — av sådana preparat att ej mindre innan preparat utsläppes i den inhemska marknaden än även därefter årligen hos kontrollstyrelsen göra anmälan om preparatet i vissa avseenden. Av-

sikten härmed är att skapa möjlighet för den övervakande myndigheten att noggrant följa den på detta område synnerligen mångskiftande marknaden.

Vidare hava föreskrifter meddelats angående denaturering (3 §). Häri torde förslaget kärnpunkt vara att söka. Denatureringsfrågan är nämligen på detta område av mera komplicerad och grannliga natur än i allmänhet på övriga områden av näringslivet, där alkoholet kommer till användning. I fråga särskilt om de preparat, som äro avsedda att verka på smak- eller luktsinnet, kan en denaturering lätt nedsätta preparatets användbarhet. Preparatens kemiska sammansättning vållar även svårigheter i denatureringsavseende med hänsyn därtill, att det alkoholen för dess denaturering tillsatta ämnet ej sällan kan till sin verkan mer eller mindre neutraliseras av en eller annan av preparatets egentliga beståndsdelar. Men å andra sidan kan ock i avseende å vissa särskilda preparat inträffa, att deras sammansättning underlättar denatureringsproblemet lösning. Det finnes nämligen preparat, vari någon verksam beståndsdel omedelbart gör preparatet motbjudande till förtäring och sålunda verkar denaturerande på den i preparatet ingående alkoholen.

I förslaget har denaturering föreskrivits såsom allmän regel och således icke för de olika preparaten gjorts beroende av, huruvida missbruk konstaterats. Däremot har, om beträffande särskilda preparat ådagalagts, att missbruk ej är att befara, möjlighet att medgiva undantag från denatureringstvånget för sådana preparat beretts. Med dessa bestämmelser har man velat vinna dels och i främsta rummet största möjliga säkerhet för att missbruk förebygges, därvid särskilt beaktats den eljest förefintliga möjligheten för en illojal tillverkare att, om ingripande skett mot ett visst preparat, ändock utsläppa samma preparat i marknaden okontrollerat genom att ändra dess benämning, dels ock att, om i fall då undantag från denatureringstvånget medgivits, vilka fall antagits skola bliva nästan regel, missbruk förspordes, medel till snabbt och effektivt ingripande skulle finnas till hands genom indragande av medgiven dispens från denatureringsskyldigheten. Vidare har man funnit denatureringstvånget såsom allmän regel rättvisare gent emot industrien, ty då det alltid måste vara förenat med svårighet att erhålla fullständig kännedom om de missbruk, som förekomma, skulle, därest denatureringstvånget ej inträdde förr än missbruk faststälts, det väl kunna hända, att ingripande skedde mot ett preparat men däremot ej beträffande ett annat, som i lika eller kanske än högre grad vore föremål för missbruk.

I avseende å sättet för denatureringen meddelar författningsförslaget icke några allmänna föreskrifter utan överlämnar åt kontrollstyrelsen att härutinnan träffa avgörande i varje särskilt fall. Man har nämligen, såsom ovan antytts, funnit denatureringsspörsmålet, vad ifrågavarande preparat angår, så mångskiftande, att dess lösande måst för hart när varje enskilt preparat överlämnas åt en för uppgiften särskilt utrustad myndighet. För detta ändamål har man tänkt sig, att kontrollstyrelsen skulle utrustas med teknisk sakkunskap ävensom laboratorium och övriga tekniska hjälpmedel samt vid prövningen av denatureringsärendena, därvid styrelsen förutsatts komma att ägna vederbörlig hänsyn ej endast åt nykterhetsintresset utan även åt industriens intressen, samarbeta med representanter för industrien.

För övervakande att missbruk av de alkoholhaltiga preparaten icke äger rum tillägger författningsförslaget kontrollstyrelsen en ganska vidsträckt befogenhet att meddela näringsidkare å ifrågavarande område föreskrifter, att låta undersöka i handeln förekommande preparat samt att taga del av nämnda näringsidkares handelsböcker. Denna sistnämnda befogenhet, som särskilt förutsatts skola utövas med stor varsamhet, har ansetts nödvändig bland annat för att bereda möjlighet att övervaka, huruvida försäljning av alkoholhaltiga preparat sker på sådant sätt, t. ex. i sådana kvantiteter till en och samma avnämare, att illojalt bruk av preparaten kan befaras. Undersökningen av i handeln förekommande preparat har tänkts närmast skola ske i form av stickprov för att utröna, huruvida av kontrollstyrelsen utfärdade föreskrifter behörigen följts och äro tillfyllestgörande.

Beträffande slutligen bekämpandet av redan uppkommet missbruk meddelar författningsförslaget i 9 § föreskrifter mot lokalt missbruk och i 10 § mot mera allmänt missbruk. I det förra avseendet har man med hänsyn till erfarenheten på området utgått därifrån, att missbruk av visst preparat kan såsom en mera enstaka företeelse uppstå å en särskild plats, och att därför motåtgärderna böra inskränka sig till preparatets försäljning å denna plats och således ej drabba handeln å andra orter. Snabbt ingripande har ansetts vara av stor vikt i detta fall för missbrukets stävjande och hindrandet av dess vidare spridning, varför man lagt ingripandet i händerna på de lokala myndigheterna, vilka emellertid, i fall försäljningsförbud meddelats, skulle hava att inom en kort tidsfrist underställa detsamma vederbörande länsstyrelses prövning. I fråga om missbruk av allmännare omfattning har vidtagandet av erforderliga åtgärder — förbud mot eller inskränkningar i tillverk-

ning och försäljning — givetvis ansetts böra ankomma på den centrala myndigheten på området, kontrollstyrelsen.

Utskottet, vilket, såsom förut nämnts, funnit åtgärder i fråga om tillhandahållandet av alkoholhaltiga preparat i allmänhet av behovet påkallade, har vid prövning av det i sådant avseende framlagda författningsförslaget funnit detsamma ändamålsenligt och väl avvägt. Endast beträffande 7 § har utskottet velat ifrågasätta en mindre ändring av rent redaktionell innebörd. Utskottet hemställer alltså,

att riksdagen måtte, i anledning av Kungl. Maj:ts förevarande proposition, nr 334, antaga ovan återgivna förslag till förordning angående vissa alkoholhaltiga preparat, dock med den ändring, att 7 § erhåller följande lydelse:

7 §.

Utan hinder av vad i 6 § stadgas må alkoholhaltiga preparat införas till riket

a) av den, som enligt särskilt stadgande äger åtnjuta tullfrihet för från utlandet inkommande varor,

b) såsom *varuprov*, vilka i vanlig ordning införas till riket av vederbörligen legitimerad handelsresande, samt

c) av resande, som från utrikes ort medför dylika preparat för eget bruk intill viss mindre, av Konungen fastställd myckenhet.

Stockholm den 6 juni 1918.

På bevillningsutskottets vägnar:

ALEXIS HAMMARSTRÖM.

Reservation:

av herrar *Hammarström, Lyckholm, Antonsson, Nilsson* i Bonarp, *Forssman* och *Jespersion*, vilka anfört:

En fullt effektiv lagstiftning på ifrågavarande område kräver måhända ett mera allmänt denatureringstvång; men förutsättning för att ett sådant skall kunna åläggas den kemisk-tekniska industri, i vars tillverkning sprit ingår, måste vara, att denatureringsförfarandet icke så ordnas, att denna industris bestånd och utvecklingsmöjligheter allvarsammt hotas vare sig genom positiva anordningar eller genom brist på uttryckliga och stabila föreskrifter angående själva denatureringen.

Just i sistnämnda hänseende företer emellertid det nu föreliggande förslaget enligt vårt förmenande en så allvarlig bristfällighet, att dess antagande borde vara uteslutet. Bestämmandet av denatureringsmetod och denatureringsmedel, som med den mångfald av varuslag av olika beskaffenhet och sammansättning, varom här är fråga, måste komma att i hög grad växla, överlämnas åt kontrollstyrelsen utan annan begränsning i befogenhet än anvisningen att iakttaga det självklara förhållandet, att sådan denatureringsmetod bör föreskrivas, som, på samma gång den medför trygghet mot missbruk, föranleder minsta möjliga olägenhet vid preparatets användande.

Gent emot den maktfullkomlighet, som därmed tillägges kontrollstyrelsen, kan hänvisningen till vederbörande näringsidkares rätt att anföra besvär över styrelsens beslut uppenbarligen icke innebära något tillfredsställande trygghetsmoment. En befogenhet av nu angiven art, vilken torde få anses falla vida mera inom lagstiftningens än inom lagtillämpningens område, innebär tvivelsutan en betänklig nyhet inom vår administration och förutsätter ett hänsynstagande till och avvägande av mot varandra stridiga intressen, för vilket ett underordnat ämbetsverk icke lätteligen lär kunna vara rustat och med avseende vara den allmänhet, som därav beröres, svårigen torde anse sig säkerställd genom vanligt ämbetsmannansvar för de i frågan beslutande.

Betänkligheterna i nu berörda hänseende minskas icke därigenom, att med avseende å den ännu olösta och svårösliga frågan om metod och medel för denatureringen kontrollstyrelsen, efter vad utskottet för-

vissat sig om, ännu icke varit i tillfälle att uppdraga några riktlinjer eller eljest träffa några anstalter för den grannliga och svåra uppgift, som, enligt vad avsett är, styrelsen skulle vara färdig att utöva redan om några månader.

Under sådana omständigheter komme enligt vårt förmenande ett bifall till förslaget i fråga att försätta landets kemisk-tekniska industri i ett alltför olidligt osäkerhetstillstånd.

För vår del anse vi, att de väl grundade invändningar mot förslaget, som under dess förberedande behandling med mycken styrka framförts såväl från industriens företrädare som från kommerskollegium, blivit alltför litet beaktade. Skulle åtgärder i ämnet från lagstiftarens sida beträffande tillverkningen av varor, om vilka nu är fråga, finnas oundgängligen påkallade innan närmare bestämmelser kunna träffas rörande denatureringsmetod och denatureringsmedel, synes det bliva nödvändigt att med noggrannare beaktande av nyssberörda, ur näringslivets synpunkt gjorda invändningar åtnöjas med åtgärder av mera provisorisk natur, även om dessa icke skulle vara ägnade att åstadkomma ett fullt effektivt undanrödjande av de missbruk, som påkalla statsmakternas inskridande på ifrågavarande område.

Risken av det dröjsmål med frågans ordnande, som därav skulle föranledas, borde, särskilt i betraktande av statens förfogande över spriten under kristiden, icke behöva ingiva större betänkligheter, men detta oavsett kunna enligt vårt förmenande olägenheterna av det nuvarande tillståndet icke i och för sig motivera bestämmelser av den betänkliga innebörd, som nu föreslagits.

Vi hava sålunda, ehuru väl vi till fullo beakta behovet av ett inskridande mot missbruk av de alkoholhaltiga preparaten, icke kunnat undgå att hemställa,

att Kungl. Maj:ts förevarande proposition icke måtte bifallas.